

Walther G-41 (W)

ING. DANIEL ŘEHÁK

Vývoj německých samonabíjecích pušek ve třicátých letech minulého století byl silně ovlivněn přesvědčením o nevhodnosti odběru tlaku prachových plynů prostřednictvím otvoru ve vývrtnu hlavně. Němci měli strach z negativního ovlivnění pevnosti hlavně, z eroze stěny hlavně, kmitů a podobně. Konstrukteři proto volili buď krátký zákluz hlavně, nebo odběr prachových plynů až za ústím hlavně.

POmnoha letech tápání se wehrmacht rozhodl pro zavedení dvou samonabíjecích pušek Mauser (G-41M) a Walther (G-41 W). K vojenským zkouškám bylo objednáno několik tisíc kusů od každého vzoru. Pro rozlišení byla za číselné označení vzoru v podobě čísla 41 vložena počáteční písmena názvu výrobce. U armády uspěl lépe Walther, ačkoli méně splňoval zadané požadavky. Spolehlivost a jednoduchost zbraně předčila konkurenta. Walther sestával oproti Mauseru z menšího počtu dílů (75 verzus 110).

Výroba začala koncem roku 1941 jen u Waltherů v Zella-Mehlis. Protože však byla firma Walther vytížena jinou výrobou, byla produkce záhy předána i do firmy Berlin-Lübecker Maschinenfabrik

Prachové plyny silně znečišťují ústí hlavně, a pokud není včas a řádně čištěna, dochází k jejímu vypalování.

v Lübecku. V BLM se do roku 1944 vyrobilo kolem 96 000 pušek, u Waltherů stihli jen kolem 21 000 kusů. V průběhu produkce G-41(W) docházelo k výrobním zjednodušením. Bylo vypuštěno boční tlačítko záhytu závěru, kování se

je odolné a vysoce spolehlivé řešení. V současnosti nalezneme podobný vyťahovač na loveckých puškách Mauser 94 a 96/97 nebo Titan. Vyhazovač je netradičně situován do trubičky s pružinou a zavěšen na levou stěnu pouzdra závěru. Pojistka je vzadu na pouzdru závěru, je otočná o 180° a blokuje pohyb spouště. Vypadnutí zabraňuje prostá „segherovka“.

» Schránka se plní pomocí nábojových pásek

svářelo z lisovaných plechů, použila se vrstvená pažba... Existují verze s lištami na optiku ZF-40 a bez ní.

Funkce

Stiskem spouště dojde k uvolnění kladívka a odpálení zápalky náboje. Střela opouští ústí vývrtnu hlavně a prachové plyny expandují do zesilovače zpětného rázu. Na hlavní je nasunut píst, který se začne vlivem tlaku posouvat dozadu. Pohyb pístu (asi 25 mm) je přenášen táhlem na nosič závorníku. Ten po 15mm pohybu (podkluzu) uvolní místo uzamykacím destičkám a závorník je odemčen. Následuje pohyb celého závěru vzad, dojde k vytažení a vyhození nábojnice. Současně je napnuto kladívko. Táhlo pístu mezitím vrátila pružina vpřed. Tlakem vratných pružin dojde k předkluzu závěru a současně se podá z nábojiště nový náboj.

Velmi dobře je řešen vyťahovač – umístění v drážce a odpružení čepem

Kladívko a spoušť odpružuje jediná společná bicí pružina.

Potud je moje hodnocení pozitivní. Jinak lze napsat o zbraní a zvláště o odběru plynů na ústí hlavně jen a jen kritiku. Prachové plyny silně znečišťují ústí hlavně, a pokud není včas a řádně čištěna, dochází k jejímu vypalování. To má za následek opotřebení vývrtnu, na ústí hlavně tak důležitého pro precizi střelby. Také dochází k „přípečení“ pístu v násadci. Při údržbě se musí čistit i „krabička“ s vratnou pružinou táhla,

WALTHER G-41(W)

ráže	7,92x57 mm (Mauser)
celková délka	1138 mm
délka hlavně	545 mm
hmotnost	4,98 kg
kapacita nábojové schránky	10 nábojů